

• Jo van Dinteren kreeg nooit de officiële erkenning die hij verdiende 26-1-2016

Alsnog plak voor Hankse held

Jo van Dinteren woont al 36 jaar in Australië, en is na 63 jaar alsnog geëerd voor wat hij in de rampnacht deed.

En toen

door Léon Krijnen

Het verhaal kennen ze allemaal in Hank. Van Jo van Dinteren, die in 1953, 17 jaar oud in totaal zeventien mensen van de verdrinkingsdood redde. Die in de nacht van 31 januari op 1 februari, toen het woedende water het ene na het andere gat in de Buitendijk sloeg iedere keer weer een nieuwe oplossing wist te vinden. Toen de vloer van de zolder begon te kraken op het water dat eronder bleef stijgen sloeg hij met een bijl een gat in de muur, naar het huis van de burens. Via die nooduitgang konden de aanwezigen een op dat moment nog droogliggende gedeelte de Buitendijk bereiken. Daarna kroop hij naar de weduwe De Kinderen die met haar zoon Frans in een ander half ingestort huis zat, en bracht hij ze terug naar de dijk. Toen het volgende gat een volgend eiland maakte, waarop een ander huis in elkaar begon te storten, kroop Jo van Dinteren in de storm weer uit een raam, naar een richel. Vanwaar hij via een geïmproviseerde reddingslijn van aan elkaar geknoopte lakens, dassen en kleding nog meer Hankenaren naar het droge wist te halen. Die verhalen kennen ze in Hank, ze worden bij iedere herdenking opnieuw verteld, en ze zijn uitvoerig gedocumenteerd in het boek *Water in Beweging* dat eind 1992 gepubliceerd werd. Dit in de aanloop naar de 40-jarige herdenking van de watersnoodramp, in de nacht van 31 januari op 1 februari

1953, waarin Hank er relatief goed af kwam, met zes mensen die verdronken. Maar dat hadden er veel meer kunnen zijn als een 17-jarige jongen niet keer op keer zijn eigen leven in de waagschaal gezet had, terwijl veel volwassenen op de dijk alleen maar toeketen.

En terwijl het water zich terug trok, dijken werden gebouwd, en het leven ging doorging, werd Jo van Dinteren nooit geëerd of onderscheiden.

Zijn familie emigreerde in 1959 naar Australië. Jo had inmiddels

In Hank zouden in 1953 veel meer mensen verdronken zijn als een jongen van 17 niet keer op keer ingegrepen had

voor acht jaar bij de Koninklijke Marine getekend. In 1980 ging hij ze alsnog achterna door ook naar Down Ander te verhuizen. Zonder dat er ooit iets van een officiële erkenning voor de held uit Hank afgekomen was. Dat stak een aantal mensen in Hank, die de ommissie goed wilden maken. Zij vingden echter bot bij de gemeente Werkendam, toen ze Van Dinteren voor een koninklijke onderscheiding voordroegen. „Dat vonden we niet terecht”, aldus Ton de Wit uit Hank, die in de rampnacht als kleuter van drie jaar oud een van zeventien Hankenaren was, net als zijn neef Tony, die door Jo van Dinteren gered werden. „Jo heeft nooit de erkenning gekregen die hij volgens ons verdiend heeft, dus na de afwijzing door Werkendam hebben we een aanvraag ingediend bij het Carnegie Heldenfonds.”

Die onderscheiding werd wel toegekend, waarna enige bureaucratische rompslomp ertoe geleid heeft dat de Carnegie Heldenmedaille uiteindelijk in een enveloppe door een postbode bezorgd is in Scotts Head, New South Wales. Jo van Dinteren is bijna 81, maar aan de telefoon klinkt hij nog zo scherp als een scheermes. „Ze wilden dat ik naar de ambassade in Canberra zou komen om me die medaille daar op te laten spelden, maar ik had geen zin om daar 1.500 kilometer voor op en neer te gaan rijden. Een vliegticket wilden ze niet betalen. Daarna heb ik een jaar niks gehoord, maar goed, nu ligt ie hier in een lade.”

Met 'het ding' zelf heeft ie niks, maar hij zegt het wel zeer op prijs te stellen dat de mensen die hij 63 jaar gered heeft, de moeite hebben willen doen. „Dat doet me echt wel wat hoor.”

• Jo van Dinteren en zijn zoon Jon proosten vanuit Australië op Hank: 'Iemand moest het doen, en ik was daar toen nou eenmaal'.

‘Iemand moest het doen, en ik was er nou eenmaal toen’

In Australië bouwde Jo van Dinteren een carrière op vanuit Emerald in de Dandenongs, iets ten zuidoosten van Melbourne. „Toen ik bij de marine afzwaaide kwam ik in de offshore terecht. Rondom Australië, in Bass Strait en in Port Pirie in South Australia, maar ik heb ook in Noorwegen en Japan op boorplatforms gewerkt. Nu zitten we hier vlak onder

Nambucca Heads, in een van de mooiste plekken van Australië, en zeker met het mooiste klimaat.” Zelfs zijn zoon Jon van Dinteren zien ze niet meer terug in Hank. „Voor hem was het wel moeilijk toen we in 1980 met drie kinderen vertrokken. Hij was toen 16, en hij kon goed voetballen, een talent bij Be Ready. Maar nu is het ook een Australiër.” Uit zijn blote

hoofd vertelt hij het hele verhaal van de rampnacht, nuchter, zonder opsmuk. Over hoe hij ingreep, als de ware marinier die hij later zou worden. „Iemand moest het doen, en ik was daar nou eenmaal. Dan doe je dat gewoon. Op dat moment dacht ik er niet eens bij na. Trouwens, als ik niet gedaan had, dan was ik die nacht zelf waarschijnlijk ook verdronken.”

• Op deze plaats aan de Buitendijk stortte de ene na de andere woning in, terwijl Jo van Dinteren de ene na de andere redding verrichtte.

• Ton de Wit op de Buitendijk in Hank, op de plaats waar hij en zestien andere Hankenaren in 1953 gered werden door Jo van Dinteren. foto Léon Krijnen